

De herfst heeft iets van melancholie

De zomer is voorbij en die kan je niet meer overdoen. Sommigen proberen nog een reis te boeken naar een warm land, maar daarmee krijg je de zomer niet terug. Wellicht komt er even een warme gloed door het levensverhaal, maar je weet dat het van tijdelijke aard is. Melancholie is dan even je herinneringen aan het verleden laten passeren.

Dat doen we liturgisch tot de laatste zondag van het kerkelijk jaar en dan gooien we het roer om naar een nieuwe toekomst, de tijd van verwachting. De herfst kan ook in haar afscheid nemen prachtige kleurentaferelen veroorzaken. Daarbij helpt me de herfst om ook oog te hebben voor bladeren die vallen voor werk, dat wegvalt en voor mensen die uit het leven glijden.

Tevens speelt er in mijn gedachten ook mee, dat ik op 12 december de laatste dienst heb in Haaksbergen-Buurse. Dat heeft ook iets van melancholie. Mensen leren kennen, er is me vertrouwen geschonken, er werd een brug gemaakt tussen Haaksbergen, Buurse en Usselo. Mooie herinneringen, maar ook soms herinneringen met pijn, ik heb mensen begeleid bij het overlijden en ook afscheid moeten nemen, ik heb collega Gonda Elzenga gekend en met haar samen gewerkt en ik heb goed kunnen samenwerken met collega Job Stein en ik heb de pastorale raad ondersteund. Er zijn contacten gemaakt met de moskee, maar toen brak er de corona bij hen uit, nadat velen op vakantie waren gegaan naar Turkije. Ik heb een prachtige dienst mogen houden in de liberale synagoge en heb gezien hoe belangrijk het is als je elkaar leert kennen in een plaats als Haaksbergen en Buurse. Ik heb veel geleerd van de bewoners van Buurse, die bij rouw de klok luiden of het nu een protestant of een katholiek is. Heus er is veel gepasseerd en ik heb het niet allemaal perfect gedaan. Ik kon op een moment de vele verjaardags bezoeken en jubilea niet allemaal meer doen. Daarin vond ik mezelf wel eens tekort schieten. Ik heb ook enthousiasme gezien en een glimlach in een kerkdienst, waar een woordje voor de kinderen werd gehouden als opstapverhaal. Ik heb een grote kerkenraad gezien, die stappen wilde maken voor de toekomst en ik heb een zorg gezien voor de punten en de komma's, die wel eens van belang zouden kunnen worden als het allemaal niet zo voorspoedig zou lopen. Heus de tijd is nog niet voorbij, want mijn contract houdt op per 25 december 2021. Dus er kan nog veel gebeuren, maar de herfst is al wel begonnen. De zomer is voorbij en je kan het niet meer overdoen.

De bladeren vallen en de verschillende kleuren worden weer zichtbaar. Paddenstoelen komen op alsof ze de hele tijd hebben gewacht en in die tijd vieren we de oogstdienst. Oogsten was net zoals nu soms heel erg druk. De boeren weten hoeveel stress dat inkuilen geeft en weten hoe het is om soms nachten weinig te slapen. Maar oogsten is ook delen en dan gaat het niet meer om de eigen mensen, maar dan doe je dat met iedereen, die op je pad komt. Jezus is voor mij de mens van de oogst, al wat God gegeven heeft in zijn gratie, deelt hij met mensen die de moed soms al hadden opgegeven. Ze telden weer mee en toch was er genoeg voor 5.000 of 7.000 mensen en wie deelt

houdt zelfs over. Jezus deelt heel duidelijk ook zichzelf, het is geen goedkope afstandelijke leer, nee hij gaat er zelf aan ten onder. Maar Hij blijft delen. Dan is mijn oogst een klein beetje, maar ik heb veel kunnen delen en mogen ontvangen. Alvast tot 12 december en wellicht wat eerder om het gewoon goed te hebben met elkaar.

ds Olaf Haasnoot